

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **D. S.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 sierpnia 2021 r.,

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt IX Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 4 marca 2020 r., sygn. akt II K [...]

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

postanowił:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 4 marca 2020 r. D. S. został uznany za winnego przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r., za co wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 2 lat ograniczenia wolności wraz z obowiązkiem świadczenia nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie. Wyrokiem tym zaliczono również oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a

nadto orzeczono nawiązkę w wysokości 15.000 zł, wreszcie rozstrzygnięto o dowodach rzeczowych i kosztach procesu.

Apelację od tego orzeczenia w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, na niekorzyść oskarżonego, wniósł prokurator, zarzucając mu rażącą niewspółmierność wymierzonej kary i wnosząc o wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy.

Po rozpoznaniu tej apelacji, Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 18 listopada 2020 r., zmienił wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego, utrzymując w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

Z kasacją od prawomocnego orzeczenia wystąpił obrońca skazanego. Zarzucił w niej rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd Okręgowy granic swobodnego uznania sędziowskiego, wyrażające się w pominięciu zasad określonych przepisem art. 53 § 1 i 2 k.k., w tym w szczególności istotnych okoliczności związanych z warunkami osobistymi skazanego i okoliczności podmiotowych go dotyczących, a także skutkujące nieprawidłowym uznaniem, że kara 2 lat pozbawienia wolności jest karą adekwatną do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu i tylko kara o charakterze izolacyjnym będzie zgodnie z dyrektywami z art. 53 § 1 k.k. adekwatna do popełnionego przestępstwa i spełni cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i społecznego oddziaływania kary, podczas gdy Sąd pierwszej instancji wymierzając karę sekwencyjną na podstawie art. 37b k.k., dopuszczalną w świetle ustawowego zagrożenia czynu przypisanego skazanemu, należycie uwzględnił dyrektywy ogólne i szczególne wymiaru kary;
2. rażącą niewspółmierność kary wymierzonej skazanemu w stosunku do

stopnia zawinienia oskarżonego oraz w odniesieniu do celów, jakie winna spełnić kara w zakresie prewencji indywidualnej i jej społecznego oddziaływania, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu przez Sąd drugiej instancji kary 2 lat pozbawienia wolności jako rażąco niewspółmiernie wysokiej w odniesieniu do kary sprawiedliwej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesioną kasację należało pozostawić bez rozpoznania, jako że oparto ją na powodach innych niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k.

Przypomnieć zatem należy, że stosownie do art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być natomiast wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

Odnosząc powyższe wywody do realiów rozpatrywanej sprawy zauważyć należy, że wniesiona kasacja pod pozorem naruszenia prawa atakuje w istocie wyłącznie orzeczenie o karze. Nie zawiera ona bowiem *de facto* zarzutów obrazy prawa, lecz wbrew przepisowi art. 523 § 1 k.p.k., kwestionuje wymiar orzeczonej kary, a więc podnosi się w niej niewspółmierność orzeczonej sankcji karnej.

Wskazać trzeba, że wymienione w pierwszym zarzucie kasacji przepisy art. 53 § 1 czy 2 k.k. nie mają charakteru norm stanowczych, gdyż nie zobowiązują sądu do określonego zachowania. Natomiast pozostawiają sądowi swobodę orzekania w zakresie zastosowanego stopnia represji karnej (por. wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2009 r., III KK 314/08; postanowienia SN: z dnia 7 października 2011 r., III KK 36/11 czy z dnia 18 stycznia 2007 r., II KK 390/06). Nie mogą więc być one przedmiotem zarzutu naruszenia prawa. Niczego w powyższej ocenie zmienić nie może formalne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k., skoro uzasadnia się je przez przekroczenie jakoby przez Sąd Okręgowy granic swobodnego uznania sędziowskiego, co skutkowało miało „nieprawidłowym uznaniem, że kara 2 lat pozbawienia wolności jest karą adekwatną”. Również w uzasadnieniu kasacji

obrońca wywodzi, że: „Zmiana wyroku [...] przez Sąd II instancji doprowadziła do sytuacji, w której wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności wskutek zarzucenia przez Prokuraturę rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w stosunku do skazanego, stanowi wymierzenie D. S. kary nadmiernie surowej” (str. 7). W efekcie, jak podnosi obrońca: „zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego dotknięty jest zarzutem nieprawidłowej oceny okoliczności, od których zależy wymiar kary w stosunku do skazanego [...], a w konsekwencji także zarzutem rażącej niewspółmierności kary” (str. 8). Zarówno więc treść zarzutu pierwszego, jak i uzasadnienie kasacji wskazują, że obrońca kwestionuje w istocie to, że Sąd odwoławczy wydając orzeczenie o karze w niewystarczający sposób uwzględnił podnoszone przez niego okoliczności podmiotowe związane ze skazanym oraz warunki osobiste sprawcy. Innymi słowy, w ocenie skarżącego przy wymiarze kary Sąd ten nadał tym okolicznościom zbyt małe znaczenie. W żadnym razie nie świadczy to więc o naruszeniu prawa. Jest to bowiem płaszczyzna swobodnego sędziowskiego uznania, a zatem ewentualnie zarzutu dotyczącego niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.), a nie sfera obraży prawa.

Również zarzut drugi kasacji musi być uznany za niedopuszczalny, skoro wprost podnosi się w nim rażącą niewspółmierność kary.

Powyższe uwagi dobitnie wskazują, że wniesioną w niniejszej sprawie kasację oparto na innych podstawach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Dlatego też Sąd Najwyższy zobligowany był do pozostawienia jej bez rozpoznania (art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.).

Z tych wszystkich względów, orzeczono, jak w postanowieniu.